

Деведесетих година прошлог века, књижевник и публицист Миливоје Глишић је у београдском НИН-у имао рубрику која се звала “Јунаци нашег доба”. У њој је језгровито и духовито описивао ликове који су ведрили и облачили ондашњом Србијом.

Назив рубрике био је позајмљен од великог писца Љермонтова. Али је карактер типова које је Глишић узимао у обраду, по демонстрираном таленту не заостајући за својим старијим и славнијим презимењаком – замало па и имењаком – јасно говорио да је однос према руском узору прожет оправданом и добронамерном дозом ироније.

Иронија којом је био прожет Глишићев однос према јунацима тадашњег доба такође је била оправдана. Иако није била, и управо зато што није била – добронамерна.

Овај текст, као и изванредан број претходних и будућих текстова који су у овој рубрици објављени или ће бити објављени тек да буду – по карактеру ликова узетих у обраду, без проблема би могао да стане под Љермонтовљев наслов, обогаћен Глишићевом множином.

Али, иронија у односу на руски оригинал, у том случају не би била оригинална. Била би више Глишићева него моја.

Док ироније у односу на Глишићеву варијанту уопште не би било.

Прошло је, наиме, готово две деценије, а јунаци нашег доба су мање-више исти. Старији су, већином дебљи, током година су више пута променили длаку, али им се ћуд променила није. Нови јунаци, који су им се у међувремену придружили, на своје узоре, опет, неодољиво подсећају.

Јунаци нашег доба

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 01 април 2013 20:45

Тако, уместо наслова рубрике, остаје наслов овог текста.

Као израз поштовања.

Према двојици аутора.

Према јунацима – нипошто.

“Проширене подручја борбе”

Јунаци којима смо се до сада бавили углавном су Срби. Иако многи од њих то не желе да буду.

Понеки, као Мирко Ковач, јунак претходног текста, кажу да Срби више нису.

Верујмо им на реч.

Али, зашто бисмо се бавили само Србима? Као да међу онима који нису – или се барем као Срби не изјашњавају – не фали материјала.

“Помирење” међу “екс” нацијама у пуном је јеку. Иако, свако мало, неки “хулигани” праве изгреде, на папиру ствари стоје сјајно. “Истина”, проценат “извињења” – углавном једностраних, али боже мој – у благом је паду. Но, побринуће се ко треба да тај проценат скочи. Што се “одговорности” тиче, барем ње на овим просторима никада није фалило.

“Културна сарадња” цвета.

Нема разлога да се не уклопимо у “позитиван тренд”.

“Јуришник” у пензији

Осврнимо се на човека који у својој “личности”, и то на карикатуралан начин, обједињује готово све – хајде да будемо куртоазни – прилично “оригиналне” ликове које смо се до сада тематизовали.

Замислимо типа који је невоспитан, непристојан и дрзак једнако као Петар Луковић, ако не и гори.

Који, као Мирко Ковач, никако не може да се сам са собом договори којој нацији припада, што би био његов приватни проблем када том дилемом, на изразито агресиван начин, не би покушавао да деценијама малтретира неколико десетина читалаца опскурних медија у којима своје “недоумице” публикује.

Који је “каријеру” почео као српски националиста, “попут” Биљане Србљановић, да би, не задовољивши се улогом провинцијске “еуропејке” поганог језика, коју са задовољством игра ова Твитер тета, завршио као полуплаћени хушкач више антисрпских шовинистичких странака.

При томе је, за разлику од Мирка Ковача, који је прво постао значајан писац, па тек онда почео да гњави јавност проблемом сопственог националног идентитета, овај човек, који се, замислимо, такође бави “књижевношћу” – док се није одлучио да не буде Србин него србомрзац – помало грубо, али прилично тачно речено, био нико и ништа. Што нипошто не значи да је након “просветљења” на сарајевском Слатком ћошету – готово идеалном месту за “морални” трансфер – постао неко и нешто, већ само да оно мало махалске афирмације колико је стекао, није стекао књижевним, него ванкњижевним “квалитетима”.

Замислимо човека који се у ратовима деведесетих година, одрекавши се зараћене стране на којој га, с обзиром на етничко порекло, не би било чудно срести – што би могло да се тумачи као пацифистички и “интернационалистички” гест, када не би стајала чињеница да је на тој страни, док се рат спремао, био прилично активан – е да би, уместо пацифиста, постао ратни хушкач противничке стране. И који се – док су они које је на рат хушкао, убијали његове сународнике, али су о томе углавном ћутали – по новинама хвалисао убиствима голобрадих младића која је починио у својој изопаченој машти.

Замислимо човека који, у петој деценији живота се одрекавши и себе и својих пријатеља, остатак битисања проводи профитирајући на том одрицању и пљујући по пријатељима, а себе штедећи онолико колико му дозвољавају “морал” и “осећај за пристојност”. Што ће рећи – скоро па максимално.

Јунаци нашег доба

Пише: Владимир Кеџмановић
понедељак, 01 април 2013 20:45

Милорад Павић је био један од највећих српских писаца. Он је написао многе романи, а његова дела су превођена на многе језике. Павић је умро 1982. године, али његово дело и даље живи и делује.